Αλατσατιανή

Στ' Αλάτσατα στην Παναγιά,
στ' αγιόδημ' από πίσω,Αλατσατιανή,
στ' αγιόδημ' από πίσω, Πανωχωριανή,
έχω φυτέψει λεμονιά,
και πάω να την ποτίσω, Αλατσατιανή,
και πάω να την ποτίσω Πανωχωριανή.
άιντε, άιντε γκιντελίμ, Αλατσατιανή,
θα σε κλέψω δε σ' αφήνω, Πανωχωριανή.

Κακόβολέ μου Ντουσεμέ,
με τις ανηφοριές σου, Αλατσατιανή,
με τις ανηφοριές σου, Πανωχωριανή,
κάνε κι εμένα γείτονα,
με τη γειτόνισσά σου, Αλατσατιανή,
με τη γειτόνισσά σου, Πανωχωριανή.
άιντε, άιντε γκιντελίμ, Αλατσατιανή,
θα σε κλέψω δε σ' αφήνω, Πανωχωριανή.

Στ' Αλάτσατα είν' ένα βουνό,
Καράνταή το λένε, Αλατσατιανή,
Καρανταή το λένε, Πανωχωριανή,
που παν' οι Αλατσατιανές,
και τον καημό τους λένε, Αλατσατιανή,
και τον καημό τους λένε, Πανωχωριανή.
άιντε, άιντε γκιντελίμ, Αλατσατιανή,
θα σε κλέψω δε σ' αφήνω, Πανωχωριανή.

(αγιοδημ’ = άγιο βήμα, γκιντελίμ = να πάμε / Ντουσεμές = δύσβατος ανηφορικός δρόμος της πόλης).

Γιωργίτσα

Εγώ 'λεγα να σ' αγαπώ Γιωργίτσα μου,
κανείς να μην το ξέρει,

τώρα το μάθανε οι δικοί Γιωργίτσα μου,
το μάθανε κι οι ξένοι.

Έλα Γιούλα Γιούλα έλα πάρε με,
άνοιξε τις δυο αγκάλες μέσα βάλε με.

Το γιασεμί στην πόρτα σου Γιωργίτσα μου,
άνθισε και θα δέσει,
τ' αγγελικό σου το κορμί Γιωργίτσα μου,
στα χέρια στα χέρια μου θα πέσει.

Έλα Γιούλα Γιούλα έλα πάρε με,
άνοιξε τις δυο αγκάλες μέσα βάλε με.

Μάζεψε εσύ τα γιασεμιά Γιωργίτσα μου,

κι εγώ τα βελονιάζω,
πούλησε την αγάπη σου Γιωργίτσα,
κι εγώ την αγοράζω.

Έλα Γιούλα Γιούλα έλα πάρε με,
άνοιξε τις δυο αγκάλες μέσα βάλε με.

ΑΛΑΤΣΑΤΙΑΝΕ ΜΟΥ ΑΕΡΑ

Όσ' άστρα είναι στον ουρανό
τριγύρω στο φεγγάρι αχ τριγύρω στο φεγγάρι,
τόσα καλωσορίσματα
σου στέλνω κάθε βράδυ αχ σου στέλνω κάθε βράδυ.

Αλατσατιανέ μου αγέρα που φυσάς νύχτα και μέρα.

Σ’ αφήνω την καληνυχτιά
πέσε βαθιά κοιμήσου αχ πέσε βαθιά κοιμήσου,
και ‘γώ θα μείνω πλάϊ σου
σκλάβος και δουλευτής σου αχ σκλάβος και δουλευτής σου.

Αλατσατιανέ μου αγέρα που φυσάς νύχτα και μέρα.

Γίνε φωνή μου πέλαγος
κι αρμένισε σαν άστρο αχ κι αρμένισε σαν άστρο,
κι άμε χαιρέτισε μου ‘τό
τον κρίνο μου τον άσπρο αχ τον κρίνο μου τον άσπρο μου.

Αλατσατιανέ μου αγέρα που φυσάς νύχτα και μέρα.

ΑΛΑΤΣΑΤΙΑΝΟΣ ΜΠΑΛΛΟΣ

Αρχίνα γλώσσα μου γλυκιά κι αχείλι μου μελέτα,
και ‘σύ καημένη μου καρδιά όσα κι αν ξέρεις πες ‘τά.

Τραγούδια και παινέματα ξέρω και ‘γώ καμπόσα,
μα δε μ’ αφήνει να τα πω η ταπεινή μου γλώσσα.

Τα πόδια το κορμί βαστούν κι η κεφαλή την γνώση,
κι η γλώσσα την τιμή κρατά σ’ άλλον(ε) να τη δώσει.

Τ’ άστρα δε βασιλεύουνε ο ήλιος τα θαμπώνει,
και η δική σου ομορφιά το νου μου το σκλαβώνει.

Τα μάτια βάζεις κάτω και την τσεμπεροσιά,
την εδική σου γνώμη δεν την αλλάζεις πια.

Η θάλασσα ‘χει έναν καημό ίσκιο δέντρου δεν βλέπει,
και ‘σένα η αγάπη σου υποφερμό δεν έχει.

Γλυκά γλυκά με βλέπεις και μου χαμογελάς,
με τα φερσίματά σου δείχνεις πως μ’ αγαπάς

ΓΙΑΛΟ ΓΙΑΛΟ

Τα μάτια σου με κάψανε μα ‘γώ τα καμαρώνω,
σαν κάνω μέρες να τα δω κλαίω και δε μερώνω.

Έβγα να σε δω έβγα να σε δω
έβγα να σε δω να παρηγορηθώ.

Όλοι μου λέν’ να σ’ αρνηθώ δεν ξέρω τι να κάνω,
και ‘γώ μια ώρα αν δε σε δω το νου μου τον (ε)χάνω.

Γιαλό γιαλό γιαλό ψαράκια κυνηγώ
κυνήγα τα και ‘σύ αγάπη μου χρυσή.

Κι όλοι μου λέν' αρνήσου το και κατηγόρησε το,
μα 'γώ 'λεγα από μέσα μου Θεέ μου 'μπρόβαλε το.

Μαλών' η μάνα της μαλών' η μάνα της
μαλώνει κι ο αδερφός της πως πέφτω αντάμα της.

ΕΛΑ ΝΑ ΣΕ ΦΙΛΗΣΩ

Ποια είναι αυτή που μπρόβαλε και στο χορό εμπήκε
ποια είναι αυτή που μπρόβαλε και στο χορό εμπήκε,
και από τις νοστιμάδες της ο ήλιος εβγήκε.

Έλα να σε φιλήσω και φίλα με κι εσύ,
και σαν το μαρτυρήσω μαρτύρα το και κι εσύ.

Σαν τι τραγούδι να σου πω πουλί μου να σ' αρέσει
σαν τι τραγούδι να σου πω πουλί μου να σ' αρέσει,
που 'χεις αγγελικό κορμί και δαχτυλίδι μέση.

Έβγα στο παραθύρι κρυφά απ' τη μάνα σου,
και κάνε πως ποτίζεις τη μαντζουράνα σου.

Τσαχπίνικα μην περπατείς κόντρα μην αρμενίζεις
τσαχπίνικα μην περπατείς κόντρα μην αρμενίζεις,
γιατ' η καρδιά μου είναι γυαλί και μου την(ε) ραγίζεις.

Έλα να σε φιλήσω και γρήγορα να πας,
να μη σε δουν γειτόνοι και πουν πως μ' αγαπάς.

Ψηλέ λιγνέ μου τσελεμπή αφράτε και δροσάτε
ψηλέ λιγνέ μου τσελεμπή αφράτε και δροσάτε,
το μάθανε πως μ' αγαπάς και θαρετά περπάτειε.

Εσύ 'σαι το σταφύλι κι εγώ το τσάμπουρο,
φίλα με εσύ στα χείλη κι εγώ στο μάγουλο.

ΠΑΣΑΣ

***Τ*ραγούδι της αγάπης με προέλευση από τα Αλάτσατα**

και το Σιβρισάρι της Ερυθραίας της Μικράς Ασίας.

Να 'μουν στην Πόλη ένας πασάς ερ αμάν γιαντίμ αμάν
να 'μουν στην Πόλη ένας πασάς ερ αμάν γιαντίμ αμάν,
στη Σμύρνη μια πολίτσα καλέ καλέ 'σύ καλέ δε μιλάς και 'σύ
στη Σμύρνη μια πολίτσα καλέ καλέ 'σύ καλέ δε μιλάς και 'σύ.

Και στον απάνω μαχαλά ερ αμάν γιαντίμ αμάν
και στον απάνω μαχαλά ερ αμάν γιαντίμ αμάν,
ζαμπίτης στα κορίτσια καλέ καλέ 'σύ καλέ δε μιλάς και 'σύ
ζαμπίτης στα κορίτσια καλέ καλέ 'σύ καλέ δε μιλάς και 'σύ.

Ήθελα να 'μουνα κριτής ερ αμάν γιαντίμ αμάν
ήθελα να 'μουνα κριτής ερ αμάν γιαντίμ αμάν,
τις λεύτερες να κρίνω καλέ καλέ 'σύ καλέ δε μιλάς και 'σύ
τις λεύτερες να κρίνω καλέ καλέ 'σύ καλέ δε μιλάς και 'σύ.

Κι όποια είναι πιο όμορφη ερ αμάν γιαντίμ αμάν
κι όποια είναι πιο όμορφη ερ αμάν γιαντίμ αμάν,
να μην την(ε) αφήνω καλέ καλέ ‘σύ καλέ δε μιλάς και ‘σύ
να μην την(ε) αφήνω καλέ καλέ ‘σύ καλέ δε μιλάς και ‘σύ.

Μπερμπάντη με φωνάζουνε ερ αμάν γιαντίμ αμάν
μπερμπάντη με φωνάζουνε ερ αμάν γιαντίμ αμάν,
μα ποια είν’ η μπερμπαντιά μου καλέ καλέ ‘σύ καλέ δε μιλάς και ‘σύ
μα ποια είν’ η μπερμπαντιά μου καλέ καλέ ‘σύ καλέ δε μιλάς και ‘σύ.

Πως αγαπώ τις όμορφες ερ αμάν γιαντίμ αμάν
πως αγαπώ τις όμορφες ερ αμάν γιαντίμ αμάν,
μου βγάλαν’ τ’ όνομά μου καλέ καλέ ‘σύ καλέ δε μιλάς και ‘σύ
μου βγάλαν’ τ’ όνομά μου καλέ καλέ ‘σύ καλέ δε μιλάς και ‘σύ.

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΠΡΟΞΕΝΗΤΗΣ

Τραγούδι καθιστικό του γάμου με προέλευση από την Κρήνη (Τσεσμέ)

και την Κάτω Παναγιά χερσονήσου Ερυθραίας Μικρά Ασίας.

Ποιος ήταν ο προξενητής π’ ανέβαινε την σκάλα
ωχ π’ ανέβαινε την σκάλα,
κι (η)ταίριαξε τον αϊτό μαζί με την σουρτάνα
ωχ μαζί με την σουρτάνα.

Αλατσατιανέ μ' αέρα που φυσάς νύχτα και μέρα,
Τσεσμελιά μου παινεμένη και στον κόσμο ξακουσμένη.

Γαμπρέ μου σε περικαλώ μια χάρη να μας κάνεις
ωχ μια χάρη να μας κάνεις,
τη νύφη που σου δώκαμε να μην την (ε)πικράνεις
ωχ να μην την (ε)πικράνεις.

Τσεσμελίδικη μου γλάστρα με τα πούλουδα σου τ' άσπρα,
Κατωπαναγιούσαινά μου 'σύ μου πήρες την καρδιά μου.

Στη μέση τον (η)βάλανε τον ουρανό με τ' άστρα
ωχ τον ουρανό με τ' άστρα,
τη Μπαρμπαριά με τα σπαθιά την Πόλη με τα κάστρα
ωχ την Πόλη με τα κάστρα.

Αλατσατιανή μου γλάστρα με τα πούλουδα σου τ' άσπρα,
Τσεσμελίδικε μ' αέρα που φυσάς νύχτα και μέρα.

ΑΤΑΡΗΣ

Πάλι(ν) εβγήκα στο χορό ωχ αμάν σεβνταλή μ' αμάν,
τέσσερα μαύρα μάτια Άταρης αμάν αμάν Άταρης.

Τέσσερα γαϊτανόφρυδα ωχ αμάν σεβνταλή μ' αμάν,
και δυο κορμιά δροσάτα Άταρης αμάν αμάν Άταρης.

Να σας παινέσω ήθελα ωχ αμάν σεβνταλή μ' αμάν,
μα 'σείς 'στε παινεμένα Άταρης αμάν αμάν Άταρης.

Από τα νύχια ως την κορφή ωχ αμάν σεβνταλή μ' αμάν,
είστε ζωγραφισμένα Άταρης αμάν αμάν Άταρης.

Όρκο 'κανα στην Παναγιά ωχ αμάν σεβνταλή μ' αμάν,
για να μην τραγουδήσω Άταρης αμάν αμάν Άταρης.

Μα 'γώ για το χατίρι σας ωχ αμάν σεβνταλή μ' αμάν,
τον όρκο θα πατήσω Άταρης αμάν αμάν Άταρης.